

Сећање
Иван Пудло
1933-219.

Одломак из романа *Остварене илузије*

Следећег јутра Петар и Гордана дошли су на Мораву у исто време кад су обалом пролазили чобани са својим стадима и кад је воденичар подигао увис своју флашу, да погледа колико још ракије има у њој.

Били су узбуђени због важности тренутка у коме је Гордана требало да започне реализовање наложеног сликарског задатка. Петар јој је из аутомобила донео штафелај и све неопходне ствари које су саставни део тог уметничког изазова и стваралачке авантуре.

Гордана је потом дуго посматрала воденицу и реку, слушала жубор воде и ћутала, држећи кист у руци, а Петар се удаљио и сео на један бусен траве. Хтео је нешто да каже, чак је и отворио уста, али се предомислио и остао да чека почетне Горданине слике. Сунчеви зраци су обасјали читав предео, а на кров воденице однекуд је долетело јато врабаца, свађајући се због нечега, па одлетело према крошњама дрвећа на другој обали. Гордана их је отпратила погледом, да би се одмах после тога загледала у празну белину платна пред својим очима.

– О чему размишљаш?

– обратио јој се Петар радозналим питањем.

– О овој воденици! – одговорила је она и показала на платно.

Воденица треба да долети овамо, а ја чекам да се то догоди. Склопила је очи, па неко време била непомицна, као зачарана и као кип. Никога није било у близини, а то је било добро и за њих двоје и за слику.

А онда је Гордана почела да се размахује кистом и бојама. Нешто је нагло оживело у њој, као да се преобратила у несташно маче, које је престало да дрема у углу собе и почело да скакуће за својим репом.

И моравска воденица почела је да живи свој други, нови живот. Ништа нису говорили ни она ни он. Били су то тренуци кад се лепота природе сама измешта на будућу слику, кад сама усмерава покрете људске руке и из срца уметника издваја део по део најтананијих емоција и распоређује их да живе онамо где ће њихова лепота трајати и даље, распевана и неокаљана.

И слика је постепено добијала свој колорит и своју душу, а Морава се побринула да нико не наруши околну тишину и да нико тим путем не прође. На Горданиној слици све је било прозачно, као јесењи јутарњи праменови магле, који ће баш тог тренутка да се покрену, а затим да се подигну и да нестану.

Петар је сео на задње седиште аутомобила и узео новине које је донео са собом. Дуго је читао новине и у једном тренутку заспао, да би се мало касније пробудио од врућине и превезао ауто испод великог бреста, у хладовину, па се вратио на своје седиште и поново заспао. Гордана није ни приметила да он спава, а он је и очекивао да тако буде али никада и никоме не би признао да му је било досадно. Гордана се осмехнула кад је видела да трља очи и казала му:

– Видела сам једном приликом слику Цркве Лазарице, коју је урадио наш земљак Боба Лисинац. Он је иначе био лекар, али у души комплетан уметник, изразито лирске вокације. Дуго сам гледала ту његову слику и пожелела да могу бар једном у животу да насликам неку сличну лирску чаролију, која је узбудљива као најлепша песма! Волела бих да могу још једном да видим ту Бобину слику. Ту његову песму.

– И ја сам видео ту слику, – рекао је Петар. – А и ти ћеш сада запевати о овој воденици.

Гордана се осмехнула и тихо одговорила:

– Морава се још није претворила у светлост и песму. Али се већ сад назире њена жеља да се то догоди. Код куће ћу наставити овај посао.

– Доћи ћемо овамо и сутра и прекосутра. Доћи ћемо онолико пута колико ти сматраш да је то неопходно, обећао јој је Петар.

Она му је одговарала затворених очију:

– Да ли сам заслужила да будеш толико добар према мени ?

– Немој да ми постављаш таква питања! Немој, молим те! Загрлио је

Петар.

И догађало се оно што је било логично и незаобилазно: Петар је све интезивније осећао да његова љубав према Гордани постаје још снажнија и устрепталија. А сада, на Морави, пред воденицом и њеном сликом, пожелео је да јој каже нешто врло значајно, што јој никада до тада није рекао, а што ће одредити њихов будући заједнички живот.

Али изненада се појавио чобанин са стадом оваца, застао поред слике, гледао је и спреда и са задње стране, питао Гордану да ли те боје могу да се обришу и искривио врат према слици док је одлазио, па се поново вратио, да је погледа још једном. А после њега су долазили мештани и пецароши, сви застајали крај слике и разговарали шапатам о њој, а своје коментаре говорили све гласније док су се удаљавали.

– Никада поново не бих могла да насликам овај предео! – казала је Гордана.

Осећам се хипнотисана, као очарана неким необјашњивим осећањима, која су се сливала из мојих вена и груди и прелазила на ову слику! Можда си узрок томе био и ти, Петре! Да, ти, баш ти! И све ово што осећам према теби! Хвала ти још једном што си ме довео овамо!

– Воденица ће бити чак и лепша него у стварности! – одговорио јој је Петар.

Гордана је ћутећи погледала према другој обали Мораве и укључила свој мобилни телефон. – Нисам желела да ме било ко прекида у раду!- казала је и позвала своју мајку.

– Да ли ме је неко звао? – питала је мајку.

– Јесте, звала те је твоја познаница Алиса. Каже да не одговараш на њене пруже и да си искључила телефон. И казала је да ће поново да те зове. А хоћеш ли доћи да ручаш?

– Мислим да нећу. Ја и Петар ћемо ручати овде у селу, у једној кафани.

А веома сам изненађена што ме је звала Алиса. Да ли ти је казала још нешто?

– Казала је да жели што пре да се вратиш у Копенхаген. Рећи ће ти и сама све остало, – одговорила јој је мајка.

– Можда би требало и ја да разговарам са том особом која те је звала, – рекао је Петар када је Гордана завршила разговор са мајком.

Гордана се замислила, па се осмехнула:

– То би у сваком случају било добро! – одговорила је хитро, па наставила:

– Очекивала сам тај позив. Очекивала сам и питање кад ћу се вратити у Копенхаген, иако се могло претпоставити да се највероватније нећу вратити, јер пред полазак сам платила закупнину за стан и однела сам све вредне ствари. Оставила сам само две слике, које сам желела некеме да поклоним и још понешто што ми није било потребно. А можда та Алиса ипак очекује мој повратак. Можда су јој се моје намере учиниле невероватним. Међутим, моја одлука да се вратим кући је неопозива, и морала би то и она да схвати! Извини, Петре, што све ово говорим! Не обраћам се само теби, него и себи!

– Казала си оно што сам желео поново да чујем, Гордана и слушао сам те не само са одобравањем, него и са доследном решеношћу да тој твојој одлуци пружим највећу могућу подршку!

– То се већ види! – Гордана је ставила руке на Петрова рамена. – То се види! – поновила је.

ОТИСНУТ

На рођењу су сви исти. Без разлика. Тако се и он родио као било ко. Ништа није наговештавало никаква спектакуларна догађања. У граду на ушћу двеју река требало се борити за све: од места у фудбалском тиму школског одељења, до парчета хлеба низ година касније. „Педигре“ му није омогућавао ништа по аутоматизму као многима које је познавао. Сам је климао кроз школе које је на једвите јаде завршавао због недостатка времена. Времена које је трошио на радње које су му омогућавале да не иде бос. Радио је све и свашта: цепао дрва, чистио штале, упознавао уместо другова сва стоваришта у околини дивљег насеља у којем је живео. Имао је снаге. То је било једино што је заиста имао, захваљујући саветима тетке која га је очувала после смрти мајке и напуштања оца алкохоличара.

Често је долазио на ушће и дивио се количини воде ношене рекама. Стално је размишљао о крајњем изходу те водене силе: мору. Није могао ни да замисли његову величину и ширину. Икад га није видео. После се тога са сетом присећао. За себе је касније говорио да је тада живео као краљ. Краљ без игде ичега, а опет краљ за себе. Зато што никог није угрожавао, нико га није ни дирао. Био је као каменчић у плићацима кога померају само силе плиме и осеке с времена на време. Присутан, а беспомоћан да сам направи било какав покрет. Уз себе је увек имао само на ђубришту случајно пронађену песмарицу, без корица, неког, вероватно познатог песника (познатог јер му је књига песама штампана), коју је знао напамет. Говорила је о љубави коју он није имао, осим док чита песме о њој.

Седећи на ушћу размишљао је често о изворима река које му је поглед миловао. О томе је све научио у књигама географије током школовања. Омиљени предмет, уско повезан са њим самим. Научио је да све што извире мора негде у да се улије. Колико је то сурова истина схватио је тек много касније. Посматрао је шлепове са дугачким баржама који су данима као пчеле радилице пловили горе доле по његовим рекама. Дивио се њиховој упорности да испуне оно за шта су и намењени. Имао је жељу да се и сам укрца на једну од њих и отплови ко зна где, у неку непознату земљу. Замишљао је себе као неког који је између... Тома Сојера и Робинзона Крусоеа.

За по неке жеље је више важна упорност него способност. Један од многих покушаја укрцавања му је успео. Завршио је средњу школу струке речног бродарства. Тетка је била одушевљена, а и он сам. Коначно је могао да плови рекама. Не баш од извора, али до ушћа сигурно.

Тек је касније схватио пуну патетику постојања. Схватио је да је и пре него што је икада угледао реку он заплывио. Такође реком. Ипак, тада је то била река живота која га је одвела до његовог реалног ушћа. Ушћа на којем је и заволео воду. Заволео је живот и све његове таласе који га и дан данас носе на својим крилима. Схватио је да осим познавања пливања за опстанак на тој дивљој реци треба много више него за живот на његовим дивним рекама. Није лако од каменчића постати капетан свог живота. А он је баш то постао. Отиснуо се од обала и постао неко. Неко у реци званој живот.

Кратка прича

ОТИСНУТ

На рођењу су сви исти. Без разлика. Тако се и он родио као било ко. Ништа није наговештавало никаква спектакуларна догађања. У граду на ушћу двеју река требало се борити за све: од места у фудбалском тиму школског одељења, до парчета хлеба низ година касније. „Педигре“ му није омогућавао ништа по аутоматизму као многима које је познавао. Сам је климао кроз школе које је на једвите јаде завршавао због недостатка времена. Времена које је трошио на радње које су му омогућавале да не иде бос. Радио је све и свашта: цепао дрва, чистио штале, упознавао уместо другова сва стоваришта у околини дивљег насеља у којем је живео. Имао је снаге. То је било једино што је заиста имао, захваљујући саветима тетке која га је очувала после смрти мајке и напуштања оца алкохоличара.

Често је долазио на ушће и дивио се количини воде ношене рекама. Стално је размишљао о крајњем исходишту те водене силе: мору. Није могао ни да замисли његову величину и ширину. Икад га није видео. После се тога са сетом присећао. За себе је касније говорио да је тада живео као краљ. Краљ без игде ичега, а опет краљ за себе. Зато што никог није угрожавао, нико га није ни дирао. Био је као каменчић у плићаку кога померају само силе плиме и осеке с времена на време. Присутан, а беспомоћан да сам направи било какав покрет. Уз себе је увек имао само на ђубришту случајно пронађену песмарицу, без корица, неког, вероватно познатог песника (познатог јер му је књига песама штампана), коју је знао напамет. Говорила је о љубави коју он није имао, осим док чита песме о њој.

Седећи на ушћу размишљао је често о изворима река које му је поглед миловао. О томе је све научио у књигама географије током школовања. Омиљени предмет, уско повезан са њим самим. Научио је да све што извире мора негде у да се улије. Колико је то сурова истина схватио је тек много касније. Посматрао је шлепове са дугачким баржама који су данима као пчеле радилице пловили горе доле по његовим рекама. Дивио се њиховој упорности да испуне оно за шта су и намењени. Имао је жељу да се и сам укрца на једну од њих и отплови ко зна где, у неку непознату земљу. Замишљао је себе као неког који је између... Тома Сојера и Робинзона Крусоеа.

За по неке жеље је више важна упорност него способност. Један од многих покушаја укрцавања му је успео. Завршио је средњу школу струке речног бродарства. Тетка је била одушевљена, а и он сам. Коначно је могао да плови рекама. Не баш од извора, али до ушћа сигурно.

Тек је касније схватио пуну патетику постојања. Схватио је да је и пре него што је икада угледао реку он заплочио. Такође реком. Ипак, тада је то била река живота која га је одвела до његовог реалног ушћа. Ушћа на којем је и заволео воду. Заволео је живот и све његове таласе који га и дан данас носе на својим крилима. Схватио је да осим познавања пливања за опстанак на тој дивљој реци треба много више него за живот на његовим дивним рекама. Није лако од каменчића постати капетан свог живота. А он је баш то постао. Отиснуо се од обала и постао неко. Неко у реци званој живот.

Оливер Миладиновић

САКАЦИЈЕ

Сакације разговарају са чесама...

О, каквих прича сам се наслушао, чекајући у реду да захватим воду. Људи зборе, ја записујем. Да бих писао, тражим „зрнце приче“.

Крај чесме беше и Исидор, најречитији и најгрлатији, стари свирач у дромбуље. Кад захватисмо воду у неколико балона, он сврати к мени да мало поседимо и попијемо коју чашицу дуњеваче.

„Ето, мало, мало, па нестане вода“, рече Исидор, па на искап испи прву чашицу. „А, како би се другачије жедни испричали, је ли? Наш крај, драги господине, није одувек био овако глув и туњав као данас. Друго време, други Бог, сви су нешто забринути, загледани у себе, нико ни да бекне, а камо ли да разговара. Лек је мој господине чашица разговора, лек... Погледај, то су *сакације*. Ево ти, узми разгледнице, то сам наследио од својих рођака, неки беху сакације, ти ћеш знати шта ћеш с тим, помени ме, запиши то... Много волим разгледнице, анзис карте...“

Док их гледам, очи се пуне сновима. Две разгледнице где су нацртане сакације, очаравају ме својом старином... Ах, одлично, што рече Клодел „Лист жути и плод пада, али лист у мојим стиховима не пропада“. То је и потреба да запишем нешто о две разгледнице.

„То су две чесме, једна ова у Крушевцу, друга, лепо пише у Београду, штампано 1860. и 1861. године“, Исидор додаде још једну чашицу дуњеваче, расприча се на крају и засвира.

Из левог џепа извади дромбуље, савитљиви језичак инструмента причвршћен за оквир, свирач прислони на зубе па отпоче стару *Сакацијску песму*.

Чујем шум воде која отиче у вечност... Многи памте речи народног мудраца као метафоре, али те метафоре често су неприменљиве у реалном животу. Посејдон је царствовао над свим водама, управљајући њиховим подземним струјама, валовима, и ветровима који пунише античка једра... На обалама је, чинило се, све било безбедно од бесних и олујних вртложника...

Планинска, ледена, чиста река Расина је хучала под вештачким Ћелијским језером. Још увек чујем тај магични жубор и клубучање које је допирало из њеног корита.

Далеко, негде у скровитијем и мирнијем окружењу, на рајском извору, слап чисте воде задржавала је девојка с дететом на прсима, расплетене и вијораве косе. Из шаке је сркала млаз по млаз, затим је као у познатим обредима, трипут умивала, лице, врат, дојке... Брадавицу набреклу од студенца би са два прста ставила у уплакана, гладна уста детета које граби прстићима своју млекопитатељницу...

Са чесама где тецијаше много воде, где потекоше многе речи, одакле су се мисли умножиле, распршене за сакама, записујем већ одавно записано... „Не вребам и не очекујем ја моје приче, него оне мене“, однекуд чух глас Андрића.

Дромбуљаш је ударао прстом и мрдао главом лево, десно као каквом резонантном кутијом. Исидор је већ готово био у својеврсном стању транса. Погледао је према небу па је запевао дрхатавим и опорим гласом.

Разгледнице би могле да се читају и овако:

Разгледница са Лазаревом чесмом

Да – воде, као мисао о јединству, трагању за суштаством – сркати, гутати, наискап... Воде наше насушне... Све са извора, брзака, бунара и чесама... Многе такве бунаре и турске чесме је нацртао Феликс Каниц, аустро-угарски путописац. Визуру цркве Лазарице је хватао, црном оловком цртао у скицен-блоку, управо са једне турске

чесме на којој се претходно напојио у крушевачкој *Старој чаршији* (Улица Цара Лазара). Поред цркве нацртао је и рушевине *Дон жон куле*, црквену кућу, зграду Гимназије и мензулану... До данас је сачувано пет таквих чесама, као жиле куцавице водоснабдевања... Са ове Лазареве, неки кажу турске Велике чесме и са других чесама „сакације“ су у дрвеним бурадима на двоколицама (сакама) развозиле воду по граду и продавале је грађанима.

Каниц је записао „у отегнутој Старој чаршији и на њеним трима трговима има приличан број лепих приватних кућа, дућана са магазима; на њеном северном делу пао ми је у очи, поред турског купатила с куполом, један парни млин, у њеној средини пријатна гостионица *Српска престоница*, мало даље једна кафана *Alla franca*. у једној попречној улици хотел *Европа*“. Док је Каниц то записивао непрестано га је прекидао један Ђура Сакација:

„Добро гос'н уметниче... Нећу вам више досађивати ево спустићу цену за ово буренце воде...“

„Ма остави ме, човече... И нисам ја уметник“, љутио се Каниц, иначе одважног држања, педантно уређене браде, углађен и одевен по бечкој моди.

„Добро бре, учен чо'ек... Узми једно, требаће ти за овај твој караван.... Вода је као и хлеб наш насушни, душа наша, потреба“, упоран је био Ђура Сакација.

„Добро, купићу, али под једним условом... Да се ту скрасиш да те нацртам с тим двоколицама... Тај цртеж ће ти бити уместо новца... Гут?“, рече Каниц.

„Гут!“, весело одговори Ђура Сакација чекајући с нестрпљењем да уновчи цртеж у кафани *Српска престоница* за хладну боцу жупског белог вина и боцу соде.

*

Чинило се да ништа није могло да утиче на Исидора, ни да не прича, ни да не свира у дромбуље. Ето, некеме живот у причи прође, а некеме што би дромбуљаш запазио: „Гле онога лимара, само чука и ваља по лимовима ал' не проговара, како му се, бре, на мртву рибу не усмрде уста“.

„Дивно, песма и речи из тебе извиру Исидоре, је л' бре, ти сигурно, причаш у сну, па сањаш те карте, разгледнице... Да ниси месечар, пошто имаш љуспице на капцима?“

„Не разликујем ти ја сан од јаве за мене је *цео дан једна разгледница*. Воду разносим у бурадима и бакрачима са извора, бунара, Мораве и Расине.... Посебно на периферији града где није стигао водовод. Ама, и воду у коленима сам свакако добио, живим, што би се рекло од данас до сутра, *живот је гутљај воде*. Колико сам само људи и стоке напојио, их, баште и њиве полио, их, их... Шта је воде прошло, протекло...“ Његов глас се претвори у тихо мрмљање, умирујуће као да ће од умора заспати. Из полуотворене шаке штрчала је још једна разгледница:

Разгледница са Сака-чесмом

„Гле, какав вашар!“ – помисли Карл Гебел аустријски акварелиста који је по жељи кнеза Михаила Обреновића управо довршио слику *Петар Риста Предић и сурунција*, када је видео окупљени народ на тргу око Сака-чесме. „Пуно света, велика је потреба житеља а вода лагано капље...“

Сликаp Гебел приђе једном старом Дорћолцу, „Стари, можеш ли да се прогураш да ми захватиш мало воде?“

„Господин је нервозан, па не може да чека, пази мајку му. А моје ноге, нека се распадну, вене отекле! Ако је неко толико жедан, мора да стане у ред!“

„Па, мени вода не треба за пиће“, приђе Дорћолцу мало ближе, спусти штафелај и своје кофере, видевши да се сада окупља све више света, пристиже у гомилама из градских кућа. „Пуне ми руке видиш, много сам уморан... Могао бих, ако хоћеш да ми ово причуваш.“, рече па се покаја јер се плашио крађе, „Или, ипак, ти да одеш и захватиш.“

„Људи! Ено, добро је, почела је да тече. Танко као конач, ал' ипак иде!“, чуло се из масе која није поштовала ред.

Зачуло се лупање судова, тестија и бакрача. Ту наста туча, па су такав калабук ревновали београдски жандарми.

Сакације на двоколицама носиле су по једно буре од три ил четири акова, по цени гроша за саке. Печалбари сакације су сами вукли двоколице, други имућнији користили су коње. Сиромаси су користили савску и дунавску воду, или су сакупљали кишницу бурадима.

Свеједно, није било бољег трга за окупљање до Сака-чесме у средишту. Грађевина од камена са неколико малих и једном великом високом лулом.

„Ево ти крајцар, и тебе ћу посебно нацртати, штима!?“, одлучно закључи акварелист Гебел, и спреми папир, оловку, четкице и боје из беле кожне торбе, и тако припремљен, седе на оближњи камен, чекајући дуго, предуго заспа. Дорћолац није донео воду са акварел Сака-чесме.

Можда из сна, или отворених Гебелових уста која попримише облик *високе луле*, потекла је нека вода, низ врат и недра, у слаповима, готово бујично поплавила је читав трг...

Кад се пробудио око њега беше само тама, његове ствари нетрагом несташе. Као да сав онај свет, попут сенки, са прочеља кућа побеже у сивило од поплаве.

Остао је само трачак светлости у дну натопљеног папира, складно измешаних боја, тек насликаног акварела. То му је једино остало за успомену. Гебел мало боље погледа свој рад, па помисли, „Види, види, баш добро је испало!“.

*

Исидоров стваран живот утопио се у силној води, јер није имао ни рода ни порода. Онакав какав је био, потребан је народу. Његов отац у своје време беше угледан домаћин овога града. Доцкан је добио сина са непознатом женом, па Исидора није признао, а затим и кћер које се одрекао јер је побегла са неким дуванцијом.

За успомену сачувах ове две разгледнице и одјек сакацијске песме...

Једног дана Исидор несташе, вода из чесме тада престаше да тече, ромори и говори. Нема с ким да разговара. Нико није преузео његов „посао“, нити нудио чашицу разговора. Брзо се прочуло да из чесме не тече вода.

Долазили су из инспекције, вршили испитивања извора дубинског тока, тамо је била сва вода али једноставно није текла, као да је подземно језеро.

Рекло би се да је малочас Исидор седео овде: „Запамти ово, мутна вода не може да спере грех, нити да утоли жеђ“.

Збуњен одох до чесме, врзмах се лево, десно, тражећи да сретнем макар једног човека крај чесме. Натпис, *вода није за употребу*, одвраћао је било ког путника-намерника.

Шта ћемо људи? Неће да тече јер нема ко са њом да разговара. Ако је умро, сигурно га угушила вода у плућима!? Зна се, свему дође крај на овоме свету, па верујемо да је и извор пресушио као што је то случај са многим другим стварима.

Исидор је својим нестанком преварио живот и избегао смрт, знао је да ће камена чесма бити дуговечнија од њега самог. Можда је оставио писцу ових редова да насамо са чесмом разговара... Или је нестао пред пером и хартијом да као вода прича тече...

Небојша Лапчевић

Река

Осетите ли некад бујицу у себи? Осећате ли се каткад као набујала река? Она која носи тоне са собом. Да ли је та бујица бујица задовољства или прикривене сете? Чудно је то како смо ми људи слични рекама, како течемо, како смо мирни и немирни.

Када се сећам свог раног детињства, враћају се неке слатке успомене, увек ми осмех измаме неки луцкасти моменти, шалјиве приче. Слика која ми је прва пред очима кад помислим на те безбрижне дане је слика реке мога родног села.

Река чији валови чувају сваку моју мисао, сваки мој корак. Питам се да ли је таква слика и пред очима других људи. Свако од нас би требало да има по једну своју реку, јер и сам наш живот је једна река. На крају та река буде река успомена.

Куда иде наша река, да ли је сваки тренутак који ухватимо, сваки делић тог савршенства јединствен? Да ли ће иста вода двапут реком протећи? Да ли ћемо у животу имати још једном овај тренутак? Искористимо га и уживајмо.

Сећам се кад сам корачала боса, док ми је река заплускивала малена стопала, како сам седевши на стену бацала каменчиће и послушкивала шапат тајанствене воде. Деца се увек највише радују води, шљапкајући ногицама пред том лепотом осећају слободу и ширину. Могли бисмо да заувек останемо деца, да на реку гледамо увек са таквим дивљењем и радошћу, да ту нађемо свој мир.

Природа је оно што смо ми сами, она је неким велом мистерије повезана са нашим најтананијим осећајима. Зато никад није погрешно да пратимо њен корак и њен шапат, то је у ствари шапат нас самих. Разумећемо језик природе где год да смо, он је универзалан, а опет само наш. Ослушкујмо реку и спознаћемо највише тајне живота.

Река носи историју од древних времена до данашњег дана, носи све мудрости живота и даје нам да их упијамо и учимо из њеног жубора. Безусловно нам нуди све своје мудрости и лепоте које имамо у погледу на њу. То је природна лепота и она никад не може поружнети нити се покварити, она је кроз векове лепа.

Живот је ништа друго до река, река смеха, река плача, река радости и жала. И тако наша река, живот, тече и одлази, сваки тренутак је јединствен и зато пред сваки корак ухватимо шапат своје реке, ухватимо одговор. Не дозволимо да нам побегне ниједан шум. Не дозволимо да нам поглед одвуче било шта.

Чувајмо нашу реку, као сам живот. Величанствена хармонија коју наша чула осећају док смо крај реке не може заменити ништа. Тај осећај склада између наше душе и реке је импресиван. Пробајте и сами, чим јој се приближите осећаћете да јој потпуно припадате, да сте ви њени и да је она ваша.

Пратите свој ток, ток ваше реке, он је увек у правом смеру. Дајте јој се и чувајте је како и себе чувате.

Кад год сам тако мала, безбрижна и смела пред сумрак одлазила од реке махала сам јој из све снаге, али је делић ње увек остајао у мени, њена топлина је сада била део мене.

И данас ме та магична вода смирује, свој мир проналазим у погледу на реку. Осећам чудну енергију, осећам се јачом и необично срећном. Некад та река није река уз коју сам одрасла, али ја у свакој другој видим мало оне своје реке. И тај делић који је допливао осећам да је допливао ето само због мене, да мени помогне да нађем мир, да буде ту уз мене. Тако комуницирамо моја река и ја, заједно смо река живота.

Невена Радосављевић